

EMBARGO

11/5/2010

19:30

**Ομιλία Προέδρου ΣΕΒ,
Δημήτρη Δασκαλόπουλου,
στην απογευματινή συνεδρίαση
της Ετήσιας Γενικής Συνέλευσης**

11 Μαΐου 2010, Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας,
Κύριε Πρωθυπουργέ,
Κυρίες και κύριοι,

Τα μέλη του Συνδέσμου μας επιβεβαίωσαν σήμερα το πρωί την στήριξη και εμπιστοσύνη τους στα πεπραγμένα των τελευταίων τεσσάρων ετών, επανεκλέγοντάς με για τρίτη διετία στην ηγεσία του ΣΕΒ. Αισθάνομαι την τιμή, αλλά και την ευθύνη της επιλογής αυτής. Έχω πλήρη συνείδηση του πόσο δύσκολα και κρίσιμα θα είναι για τον τόπο και τον λαό μας τα επόμενα δύο χρόνια. Το πολιτικό, όπως και το οικονομικό, σύστημα θα υποστούν ένα **πραγματικό τεστ βιωσιμότητας**, με κριτήρια τη σοβαρότητα, τη συνέπεια και την αποτελεσματικότητα. Κυρίες και κύριοι, **όλοι κρινόμαστε. Και τίποτα δεν έχει ακόμη κριθεί. Το φάσμα της πτώχευσης δεν έχει ακόμη απομακρυνθεί.** Επιτρέψτε μου γι' αυτό να προσδώσω στη φετινή Γενική Συνέλευση τον χαρακτήρα ενός **Γενικού Προσκλητηρίου Ευθύνης** –το οποίο, έτσι και αλλιώς, μας επιβάλλεται από τις περιστάσεις.

Κυρίες και κύριοι,
Αγαπητοί φίλοι,

Οδυνηρά βιώνουμε την αποσύνθεση του Κράτους της Μεταπολίτευσης. Το χαρακτηρίζαν η πελατειακή ασωτία, η δημοσιονομική ανευθυνότητα, η ενδημική διαφθορά, σε συνδυασμό με τον κατεστημένο λαϊκισμό του κομματικού μας συστήματος. Αυτά οδήγησαν την Ελλάδα στο κατώφλι της χρεοκοπίας. Θα υποστούμε τώρα ένα τετραετές πρόγραμμα ανασύνταξης, που περιλαμβάνει όλα εκείνα τα μέτρα που εμείς από μόνοι οφείλαμε να είχαμε πάρει εδώ και χρόνια. Είναι σκληρό, αλλά αναπόφευκτο. **Ιδιαίτερα σκληρές θα είναι οι συνέπειες για τον λαό μας.**

Η αποσύνθεση της χώρας μας δεν είναι απλά οικονομική –είναι καθολική. **Επιφέρει κρίση συνείδησης για την ίδια την κοινωνία.** Βαθιά μέσα μας, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η ευθύνη για το κατάντημα του τόπου είναι συλλογική. Η ενοχή των άλλων δεν αθώνει κανένα μας. Στις Δημοκρατίες οι πολίτες είναι συνεργοί των πολιτικών. Αν οι πολιτικοί είναι οι φυσικοί αυτορρογοί, οι πολίτες είναι οι ηθικοί αυτορρογοί. Δεν έχει ασφαλώς ο απλός πολίτης το ίδιο μερίδιο ευθύνης με τον ιδιοτελή υπουργό ή βουλευτή. **Ο πρώτος γίνεται θύμα των ίδιων των επιλογών του –ο δεύτερος είναι θύτης δια των πράξεών του.** Σήμερα, ωστόσο υπάρχει η ανάγκη της συλλογικής αλλαγής. Και αυτή επιτάσσει τη **συλλογική μας αυτοκριτική** –που οφείλει να είναι αμείλικτη. Πρέπει να αντικρύσουμε κατάματα τις πικρές αλήθειες της στρεβλής πορείας που μας έφερε ως εδώ. Γιατί μόνον έτσι θα μπορέσουμε να **ξεπεράσουμε τα ιστορικά λάθη των τελευταίων 35 ετών και να κλείσουμε το κεφάλαιο της Μεταπολίτευσης, συνειδητά αποδεχόμενοι τις πικρές λύσεις που είμαστε αναγκασμένοι να εφαρμόσουμε.**

Και, είναι πράγματι σημάδι ευοίωνο, ότι κάτω από την αφόρητη πραγματικότητα της κρίσης, η κοινωνία μας δείχνει να συνειδητοποιεί, έστω με φόβο και ανασφάλεια, ορισμένες πικρές αλήθειες. Συναισθάνεται ότι:

- **Το κρατικό θερμοκήπιο** –το Κράτος της πελατείας και του παρασιτισμού– χρεοκόπησε οριστικά. Ούτε διορισμούς, ούτε ρουσφέτια, ούτε καν επιδοτούμενη ανάπτυξη μπορεί πια να εγγυηθεί. Αυτό το Κράτος δεν είναι σε κρίση. Αυτό το Κράτος είναι η κρίση.
- **Η «φούσκα» της ευημερίας** με δανεικά και επιδοτήσεις έσκασε οριστικά και αμετάκλητα. Η αιωνία Ελλάς δεν μπορεί πια να κοροϊδεύει τους δανειστές και εταίρους της. Και πρέπει να ζει με όσα βγάζει.

- **Η λούφα και παραλλαγή** δεν αποτελεί βιώσιμη στάση ζωής στη σύγχρονη οικονομία. Πρέπει να ξαναμάθουμε να δουλεύουμε και να παράγουμε.
- **Το βιοτικό μας επίπεδο** θα υποστεί αισθητή μείωση, τουλάχιστον για μία πενταετία –και αυτό με την προϋπόθεση πως θα παραμείνουμε στο ευρώ. Τυχόν ...εθνικά υπερήφανε επιστροφή στο λείψανο της δραχμής, θα σήμαινε φτώχεια και εξαθλίωση για όλη την κοινωνία.

Ωστόσο, ακόμη και σήμερα, ορισμένοι υποτιμούν το μέγεθος και το βάθος της κρίσης. Δεν θέλουν να παραδεχτούν ότι **η μάχη δίνεται για να μην καταντήσουμε μια υποβαθμισμένη και απαξιωμένη γωνιά της Ευρώπης και των Βαλκανίων.**

Δεν θέλουν να παραδεχτούν ότι, σήμερα, πληρώνουμε τη δική μας αβελτηρία.

Η κακοφωνία της μικροπολιτικής, του κομματικού διαγκωνισμού, των παρωχημένων ιδεοληψιών, της τυφλής συνδικαλιστικής άρνησης, **έπνιξε** τις φωνές της σύνεσης, αγνόησε τις διορατικές προειδοποιήσεις για την επερχόμενη κατάρρευση και, μέχρι σήμερα, **ακύρωσε** την όποια βούληση για πραγματική αλλαγή.

Δυστυχώς, έχουν βαθιές ρίζες στην κοινωνία μας τα κομματικά, συνδικαλιστικά, μιντιακά και οικονομικά συμφέροντα που μάχονται –φανατικά ή υπόγεια– να αποτρέψουν την αναπόφευκτη συρρίκνωση του Κράτους στην οποία μας οδηγεί η αποσύνθεσή του. Είναι τα ίδια συμφέροντα που τα τελευταία 35 χρόνια εξέθρεψαν την κούφια ανάπτυξη και τη στρεβλή αναδιανομή, μέχρι που μας κατάντησαν επαίτες των αγορών και των εταίρων μας στην Ευρώπη. Είναι συμφέροντα που υπάρχουν μόνο δια του Κράτους και λόγω του Κράτους –από αυτό εξαρτούν την επιβίωσή τους, τα παρασιτικά τους προνόμια.

Το Κράτος της εύνοιας και της λαφυραγώγησης είναι το μόνο περιβάλλον στο οποίο μπορούν να υπάρξουν, η μόνη ιδεολογία που μπορούν να έχουν. **Παριστάνοντας μονίμως τους «φίλους του λαού», ολοφύρονται για τα δεινά που επισύρει το ΔΝΤ –ενώ εκπροσωπούν όλα όσα μας ανάγκασαν να προσφύγουμε σ’ αυτό.**

Για να διαφυλάξουν δήθεν την εθνική μας ανεξαρτησία, θέλουν να καταδικάσουν τη χώρα μας στην ένδεια και την περιθωριοποίηση. Γιατί έτσι τους συμφέρει.

Κυρίες και κύριοι,

Δεν μας επιτρέπονται πια οι αυταπάτες. Τα επώδυνα μέτρα που καλούμαστε να υποστούμε δεν αποτελούν μία διεθνή συνομωσία καταδυνάστευσης της χώρας μας. **Είναι αναγκαία θεραπεία.** Πολλά μπορούν να λεχθούν για το συγκεκριμένο μείγμα οικονομικής πολιτικής που εκφράζει το πακέτο μέτρων. **Η κριτική θα ήταν και εύκολη και βάσιμη. Η θεραπεία μας φαίνεται βαριά γιατί αφήσαμε το κακό να απλωθεί βαθιά.** Για τέσσερις σχεδόν δεκαετίες, ζήσαμε με δανεικές παροχές συσσωρεύοντας χρέη. Μάθαμε στην ήσσονα προσπάθεια, στις εύκολες λύσεις, στο εύκολο χρήμα, στην ανομία και στη διαφθορά. Εκλέγαμε πολιτικούς με βάση τις υποσχέσεις τους και όχι τα έργα τους. **Βουλευτήκαμε με ένα σύστημα παρασιτικό, αναχρονιστικό, διεφθαρμένο, που στραγγάλισε την οικονομία και ευνούχισε την κοινωνία. Αυτό το κόστος του καλούμαστε σήμερα να πληρώσουμε όλοι –** ακόμη και εκείνοι που, όλα τούτα τα χρόνια, μόχθησαν έντιμα, πάλεψαν στηριγμένοι στις δικές τους δυνάμεις, φρόντισαν τις οικογένειές τους, δεν έκλεψαν, δεν έφταιξαν για τα σπασμένα της κρατικοδίαιτης Ελλάδας.

Οι πολίτες αυτοί, όπως όλοι οι πολίτες, αγωνιούν και αναρωτιούνται: οι βαριές θυσίες του σήμερα ανοίγουν τον δρόμο για ένα καλύτερο αύριο; **Ελπίδα υπάρχει;**

Απαντώ ανεπιφύλακτα: Ναι. Πιστεύω και στη θέλησή μας και στις δυνατότητές μας. Ελπίδα υπάρχει –**με τρεις κρίσιμες όσο και στοιχειώδεις προϋποθέσεις: την κατάλυση του πελατειακού Κράτους, την υλοποίηση ριζικών θεσμικών αλλαγών και τη θεμελίωση νέων συνθηκών ανάπτυξης. Προϋποθέσεις που συνεπάγονται βαθιές ανατροπές –στη νοοτροπία, στο ήθος, στις αξίες μας.**

Το πελατειακό και αναχρονιστικό Κράτος πρέπει να καταλυθεί τώρα και ν' αντικατασταθεί από μια νέα υποδομή στην υπηρεσία του πολίτη και της παραγωγικής οικονομίας. **Αν δεν αλλάξει το Κράτος, δεν μπορεί να αλλάξει ο τόπος.** Δεν μπορεί πια να πληρώνουν οι φορολογούμενοι τους μισθούς χιλιάδων υπεράριθμων σε εκατοντάδες άχρηστους δημόσιους οργανισμούς, φορείς, εταιρείες, επιτροπές, νομικά πρόσωπα. Δεν μπορεί πια οι ζημιογόνες ΔΕΚΟ να στραγγίζουν τον προϋπολογισμό. Δεν μπορεί πια οι συντεχνίες των μεγάλων δημόσιων επιχειρήσεων να μπλοκάρουν την αποκρατικοποίησή τους. Πρέπει να γίνει σήμερα πράξη η εφαρμογή αυστηρών ελέγχων κόστους και απόδοσης στο Δημόσιο. Πόσο θα διαρκέσει ακόμη το «πάρτυ» στη δημόσια οικονομία με δαπάνες της ιδιωτικής οικονομίας;

Το πολιτικό σύστημα της Μεταπολίτευσης λειτούργησε πιο συχνά με φόβητρο το μικροπολιτικό κόστος παρά με κίνητρο το μεταρρυθμιστικό όφελος. Η σημερινή κυβέρνηση δείχνει πιο συνεπής, πιο αποφασισμένη. Την καλούμε **να προχωρήσει ασυμβίβαστα** τις θεσμικές εκείνες αλλαγές που μπορούν ν' αλλάξουν τις δομές και τις νοοτροπίες.

Τη νέα διοικητική αρχιτεκτονική του «Καλλικράτη». Τον νέο εκλογικό νόμο. Τον νέο κανονισμό της Βουλής. **Παραδειγματίστε την κοινωνία περιορίζοντας τον αριθμό, τις απολαβές και τις ασυλίες του πολιτικού προσωπικού.** Δώστε πειστικά τη μάχη για να διωχθεί **το μαύρο πολιτικό χρήμα, που είναι στη ρίζα της διαφθοράς.** Το πολιτικό σύστημα πρέπει να ξαναβάλει στην πολιτική ατζέντα την **αναθεώρηση του Συντάγματος** ώστε να εκσυγχρονίσουμε το αξιακό πλαίσιο που αναφέρεται στην Παιδεία, στη Δικαιοσύνη, στο Περιβάλλον, στην Ανάπτυξη.

Η επιχειρηματικότητα στην Ελλάδα υφίσταται την ταλαιπωρία της γραφειοκρατίας, τα βάρη της φορολογίας, τον λαβύρινθο της πολυνομίας, την αντιεπιχειρηματική νοοτροπία, τον ζηλότυπο κρατικό παρεμβατισμό. **Στη χώρα μας έχει επιβληθεί επιχειρηματικός Μεσαίωνας.** Η Κυβέρνηση πρέπει να εκπέμψει ισχυρά και, επιτέλους, έμπρακτα μηνύματα **ότι είναι ανοιχτή στις επενδύσεις και φιλική στην επιχειρηματικότητα.** Πρέπει να ολοκληρωθεί η απελευθέρωση όλων των αγορών και το άνοιγμα όλων των κλειστών επαγγελματιών. Να περιοριστεί ο κρατικός παρεμβατισμός –**τότε θα δείτε πώς μειώνονται οι τιμές.** Τώρα χρειάζεται πρακτική και άμεση δράση έξω από την πεπατημένη. Νέος νόμος για την **προώθηση ελληνικών και ξένων επενδύσεων.** Ταχύρρυθμες διαδικασίες για την υλοποίησή τους. Αξιοποίηση κάθε λανθάνοντος δυναμικού ανάπτυξης, τολμηρές πρωτοβουλίες συνεργασιών, ριζοσπαστικές τομές για δημιουργία ευκαιριών. Χωρίς δισταγμούς, με αποφασιστικότητα.

Το Κράτος μπορεί να πάρει πολύ περισσότερα λεφτά από τα κέρδη των επιχειρήσεων. Όχι με την αύξηση των φορολογικών συντελεστών. Η είσπραξή του θα αυξάνεται όσο το περιβάλλον θα ευνοεί την ανάληψη περισσότερων επιχειρηματικών πρωτοβουλιών, την πραγματοποίηση μεγαλύτερων επενδύσεων και την επίτευξη ισχυρότερης κερδοφορίας.

Όλα αυτά είναι επιλογές και μέτρα εθνικής βούλησης –ανεξάρτητα από τις όποιες έξωθεν υποδείξεις. Αν δεν προχωρήσουμε γρήγορα στην υλοποίησή τους, κινδυνεύουμε και το πακέτο στήριξης να πληρώσουμε ακριβά και νέα δεινά να υποστούμε.

Κυρίες και κύριοι,

Ο υπερχρεωμένος προϋπολογισμός δεν είναι πλέον σε θέση να χρηματοδοτήσει τη λειτουργία μιας ανταγωνιστικής παραγωγικής οικονομίας. **Και δεν θα είναι ποτέ ξανά. Μόνο η ιδιωτική οικονομία μπορεί να αναδασώσει την καμένη γη της δημόσιας οικονομίας**, με δυναμικά επενδυτικά σχέδια που θα εκμεταλλευτούν τα κενά που θα αφήσει η αναγκαία συρρίκνωση του Κράτους και **φυσιολογικά θα απορροφήσουν την αναπόφευκτη ανεργία** που θα προκύψει από την υποχώρηση αυτή. Μόνο οι σύγχρονες επιχειρήσεις μπορούν να επαναφέρουν την ελληνική οικονομία σε **τροχιά βιώσιμης ανάπτυξης**. Μόνο η επιχείρηση και η επιχειρηματικότητα μπορούν να αποτελέσουν την κινητήρια δύναμη μιας προσπάθειας **εθνικής ανάκαμψης**. **Για να υπάρξουμε με σύγχρονους όρους στον σύγχρονο κόσμο, πρέπει να ξαναγίνουμε από χώρα δημοσίων υπαλλήλων, λαός επιχειρηματιών.**

Ήδη, μέσα στα τελευταία 20 χρόνια, η ιδιωτική πρωτοβουλία προηγήθηκε της πολιτικής στην ανταγωνιστικότητα και τον οικονομικό εκσυγχρονισμό, χειραφετούμενη σε μεγάλο βαθμό από την κρατική και κομματική πατρωνία. Υπηρετήσαμε στην πράξη μια κουλτούρα εργασίας ξένη προς το Δημόσιο και διαμορφώσαμε μια νέα δυναμική οικονομία, σε πείσμα των κρατικών εμποδίων. **Γι' αυτό και όλες οι εστίες ανάπτυξης που παραμένουν σήμερα ενεργές, στην ιδιωτική οικονομία βρίσκονται.**

Αυτά βεβαίως δεν αναδεικνύονται σ' έναν τόπο όπου **ο αντιεπιχειρηματικός λαϊκισμός είναι από τα βασικά χαρακτηριστικά του κατεστημένου δημόσιου λόγου**. Τα κρατικοδίαιτα συμφέροντα δαιμονοποίησαν την επιχειρηματικότητα και το κέρδος, για να ιδεολογικοποιήσουν την παροχή πελατειακών προνομίων ως αναδιανομή πλούτου. Βάφτισαν το χατίρι και το χάρισμα...κοινωνική δικαιοσύνη, όπως οι καλόγεροι του Μεσαίωνα το κρέας, ψάρι. Κι εσείς, θα μου πείτε, τι κάνατε; Εμείς, αφήσαμε τους ιδεολογικούς εισαγγελείς και πάτρωνες της μεταπολίτευσης να κυριαρχήσουν άνευ αντιπάλου. **Έτσι, η αργομισθία στο Δημόσιο, η πρόωρη συνταξιοδότηση, ο παρασιτισμός με κομματική βούλα μεταμφιέστηκαν σε ...προοδευτική, φιλολαϊκή ιδεολογία και έγιναν κοινωνικό πρότυπο, τρόπος ζωής. Η δημοσιοϋπαλληλία κατατρόπωσε την επιχειρηματικότητα.**

Δεν έχω, σας βεβαιώ, καμιά αναστολή να συνομολογήσω επίσης ότι **ούτε στο πεδίο της επιχειρηματικότητας είναι όλα αγγελικά πλασμένα**. Σε μια κρατικοδίαιτη οικονομία υπήρξαν και κρατικοδίαιτοι επιχειρηματίες. Σε μια κομματοκρατούμενη χώρα υπήρξαν και επιχειρηματίες του κομματικού δικαίου. Σε ένα δημοσιονομικά ανεύθυνο κράτος υπάρχουν και επιχειρηματίες που νεμήθηκαν δημόσιους πόρους – χωρίς να αποδώσουν κοινωνικό μέρισμα. **Οι πρακτικές αυτές όσο κι αν στιγματίζουν, δεν χαρακτηρίζουν –ούτε αποδίδουν την πραγματική εικόνα της σύγχρονης επιχειρηματικής τάξης.**

Η νέα επιχειρηματικότητα αλλιώς λειτουργεί και αλλιώς αποδίδει. Βασίζεται στην αξιοκρατία, στη δημιουργική πρωτοβουλία, στην επαγγελματική συνείδηση. Ήθος της είναι το όραμα και το ρίσκο, η επένδυση και η σκληρή δουλειά. Αποτελεί υπόδειγμα δημιουργικής συνεργασίας ανθρώπων, οι οποίοι μέσα από οργανωμένη δράση παράγουν μετρήσιμο αποτέλεσμα –που αποδίδει και πολλαπλό κοινωνικό μέρισμα.

Κάθε σύγχρονη επιχείρηση είναι μια εστία παραγωγής πλούτου: παράγει πλούτο για την ίδια που αναλαμβάνει τους κινδύνους, για τις οικογένειες που απασχολεί, για την κοινωνία στην οποία ανήκει.

Αυτό χρειάζεται σήμερα ο τόπος μας, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Αυτό το πρότυπο, αυτό το αποτέλεσμα, αυτήν την προοπτική.

Κυρίες και κύριοι,

Το πολιτικό σκηνικό της μεταπολίτευσης είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με το κοινωνικό και οικονομικό μοντέλο της Μεταπολίτευσης. Τα κόμματα περνούν σήμερα τη δική τους κρίση συνείδησης και διαχείρισης, καθώς το σύστημα που εξέθρεψαν για να τα εκτρέφει, αποσυντίθεται. **Αλλά τα κόμματα του μεταπολιτευτικού σκηνικού είναι διαπλεκόμενα με το μοντέλο αυτό –είτε οργανικά είτε ιδεολογικά.** Το Δημόσιο είναι η πηγή τους, είναι η αντίληψή τους, είναι –εν τέλει– η δύναμή τους. Ο ευρύτερος πελατειακός χαρακτήρας του πολιτικού συστήματος, που εκτείνεται από τη δημόσια διοίκηση ως τη δημόσια Παιδεία και τον Πολιτισμό, διαμόρφωσε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση την κρατικοδίαιτη Ελλάδα και την κούφια ανάπτυξή της. **Και είναι προφανές σήμερα η απροθυμία όλων των κομμάτων να κόψουν το κλαδί πάνω στο οποίο κάθονται. Αισθάνονται ότι η συρρίκνωση του Κράτους και η ανεμπόδιστη ανάπτυξη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και οικονομίας, θα συρρίκνωνε την εξουσία τους –άρα και τα προνόμιά τους.**

Τίθεται δηλαδή, σήμερα, ένα θεμελιώδες ερώτημα: **είναι σε θέση ένα κρατικοδίαιτο πολιτικό σύστημα να αποκρατικοποιήσει την οικονομία και την κοινωνία;** Μπορούν τα κρατικοποιημένα κόμματα να ανεχθούν μια αλλαγή συσχετισμών με τον ιδιωτικό τομέα; Καλούνται πράγματι να συνειδητοποιήσουν ότι δεν μπορούν να παρακάμψουν αυτή την πρόκληση της αδήριτης πραγματικότητας. **Αν το πολιτικό μας σύστημα δει το πακέτο στήριξης σαν ένα μέσο για να συντηρήσει το Κράτος της Μεταπολίτευσης, δεν θα μπορέσει να ελέγξει την κρίση –με αποτέλεσμα να γίνει και το ίδιο θύμα της. Με άλλα λόγια, το πολιτικό σύστημα καλείται να υπερβεί τον εαυτό του. Αν δεν αλλάξει, θα ξεπεραστεί...**

Κυρίες και κύριοι,

Η μετάβαση σ' ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης, η μεταμόρφωση της οικονομίας μας, δεν είναι ένα τεχνικό θέμα, αλλά ένας κοινωνικός σεισμός. Η μάχη για να έχουμε μέλλον απαιτεί βαθιές αλλαγές στη νοοτροπία, στις συμπεριφορές, στις αξίες. **Πρέπει να δοθεί σε όλα τα μέτωπα και σε όλα τα επίπεδα.**

Το Κράτος που ξέραμε, από το οποίο οι πάντες είχαν μάθει να περιμένουν τα πάντα, μας τελείωσε. Απομένει μόνο το σκέλεθρό του. Και στο σκέλεθρο αυτό έχει οχυρωθεί μια ιδιότυπη κομματική και συντεχνιακή νομενκλατούρα, που θέλει την Ελλάδα σε καραντίνα –για να εξακολουθήσει να την απομυζά.

Καλλιεργεί στον λαό μας τον φόβο και την οργή –γιατί δεν μπορεί να του προσφέρει ελπίδα και προοπτική. Σπέρνει την άρνηση –για να θερίσει ψήφους. Κηρύσσει την επανάσταση –που είναι η δική της συντήρηση.

Υπάρχει αντίβαρο, σ' αυτόν τον ριζοσπαστικό αναχρονισμό, υπάρχει αντίδοτο;

Υπάρχει! μια σύγχρονη επιχειρηματική τάξη, που είναι από τη φύση της ανοιχτή, ανήσυχη, δημιουργική. **Υπάρχει** μια ιδιωτική οικονομία που καταξιώνει την τόλμη, την εργασία και την ικανότητα. **Υπάρχει** μια εθνική ιδιωτική πρωτοβουλία, ικανή ν' ανταποκριθεί στις φιλοδοξίες και τα όνειρα των καλύτερων παιδιών μας, που σήμερα αισθάνονται ψυχικά αποξενωμένα από τον τόπο τους. **Υπάρχει μια Ελλάδα που διεκδικεί δουλεύοντας, αντί να απαιτεί κατ' επάγγελμα διαδηλώνοντας.**

Μια ανθεκτική Ελλάδα που αναδέχεται το κόστος της αλλαγής, γιατί μπορεί να αναμετρηθεί επί ίσοις όροις με την κρίση.

Αγαπητοί φίλοι,

Κάθε τόπος κατακτά τελικά τη θέση που του εξασφαλίζουν οι δημιουργικότεροι πολίτες του –όχι οι κηφήνες του. Οι νεότερες παραγωγικές δυνάμεις έχουν ωριμάσει πικρά βιώνοντας τη στασιμότητα και τις αλλεπάλληλες διαψεύσεις των μεταπολιτευτικών προσδοκιών. **Είναι οι μόνες, σήμερα πια, που μπορούν να κινητοποιήσουν την ελληνική κοινωνία, να ανακαινίσουν ριζικά την παραγωγική μηχανή και να επανεντάξουν τη μικρή, μεγάλη Ελλάδα στον χάρτη των υπολογίσιμων χωρών.** Πολλοί ανακαλύπτουν στις μέρες μας την ανάγκη μιας «νέας μεταπολίτευσης». **Αλλά, μια πραγματική Νέα Μεταπολίτευση μπορεί να πυροδοτηθεί μόνο από την πραγματική οικονομία, για να μεταγγίσει μια νέα ιδεολογική και θεσμική βάση στην κοινωνία και στο ίδιο το πολιτικό σύστημα.** Η επιχειρηματική γνώση και τόλμη, το δημιουργικό δαιμόνιο του Έλληνα μπορεί ακόμη να μας εκπλήξει. Μπορεί να φέρει τα πάνω – κάτω στη σημερινή έκπτωτη Ελλάδα.

Κυρίες και κύριοι,

Κύριε Πρωθυπουργέ,

πιστεύω ότι και πολιτικά αυτό είναι το μοναδικό βιώσιμο στοίχημα με τις εξελίξεις που εγκυμονεί το μέλλον.